

El cant de les dunes de Jordi de Manuel és un llibre d'autèntica ciència-ficció, és a dir, una obra sense xarones concessions a la fantasia i a altres esoterismes. Tota la novel·la és bastida sobre una sòlida base biològica. La passió que l'autor sent per la seva disciplina es transmet al lector, tant és així que rar deu ser el lector a qui el relat no li encomana ganes d'aprofundir sobre alguns dels conceptes i fets que l'autor utilitza com a fonament científic per construir la història. Només dos exemples: la discussió sobre la probabilitat de coexistència de dues espècies intel·ligents o la reflexió sobre el vincle existent entre l'evolució de l'espècie humana i el progrés tecnocientífic. Quan l'autor encomana el seu entusiasme al lector, sempre és un bon senyal. A més, l'argument està ben travat i el relat té una tensió narrativa que enganxa i manté l'interès sense decaure en cap moment.

L'obra planteja un conflicte moral i, tot i que val a dir que es fa alguna concessió a la correcció política (la guerra nord-sud), no repixa gaire moralina, cosa que sempre s'agraeix i ajuda a fer més consistent el missatge que l'autor ens vol donar. La preocupació moral se centra en el fenomen del colonialisme i, en ser-nos plantejat en unes coordenades allunyades de les nostres, pren un relleu singular i inquietant. L'obra és farcida de moments literaris molt bons, com el tema del tub de pols còsmica, els dubtes sobre els límits de l'espècie humana o el mateix cant de les dunes. Hom en voldria més...

Jordi Font-Agustí

Web de la SCCFF: <http://es.geocities.com/sc2f2/>